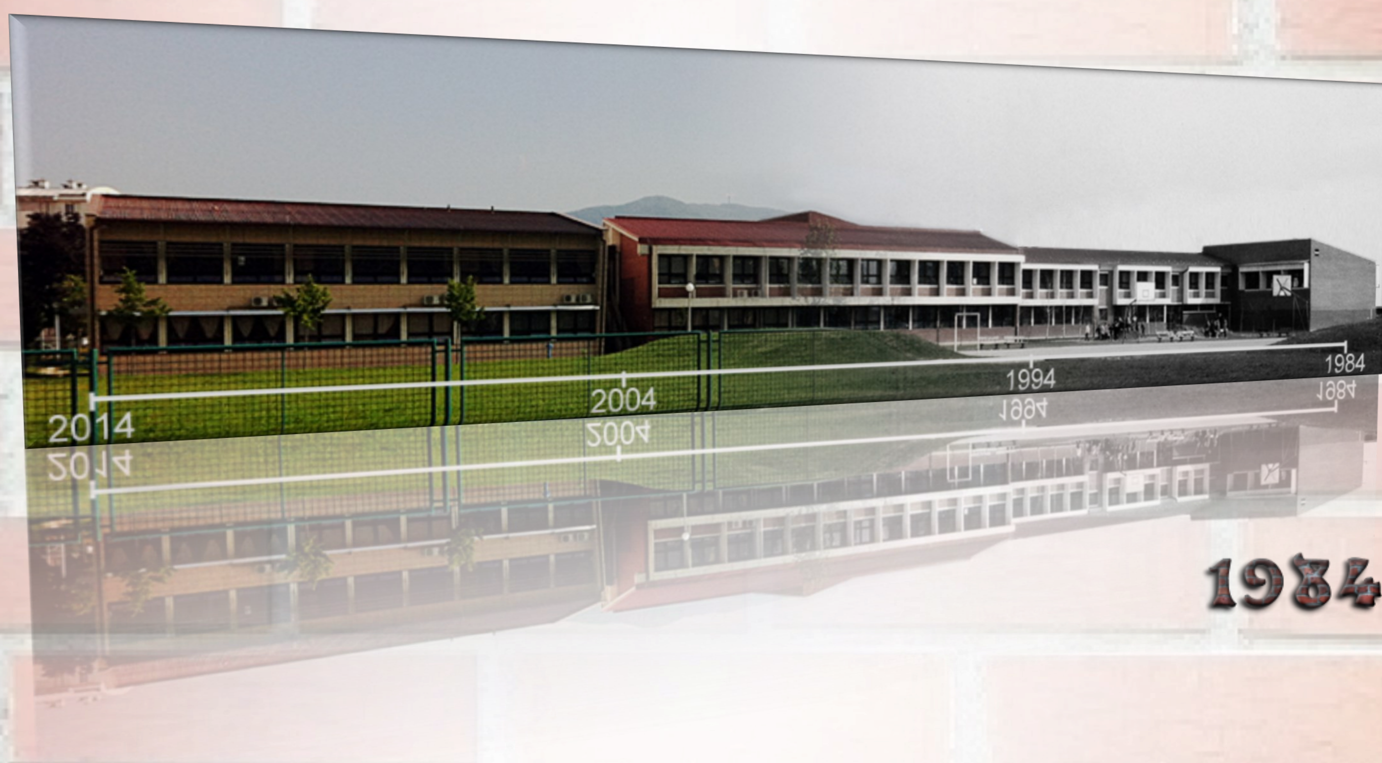
Špančak

2014

1984

OŠ ANTE KOVAČIĆA, ZAGREB

PRIGODNI BROJ POVODOM 30. OBLJETNICE ŠKOLE

LIPANJ, 2014.

Školski list OŠ ANTE KOVAČIĆA

ADRESA UREDNIŠTVA

OŠ Ante Kovačića

Kotarnica 17, Zagreb

http://os-akovacica-zg.skole.hr

E-ADRESA

skola@osantekovacica.hr

VODITELJICE

Ivanka Brađašević i Marcela Kučeković

UREDNIŠTVO

Barbara Tomić, Eva Malić, Mare Paleka, Laura Glasnović

UČENICI SURADNICI

Lucija Tatović, Ira Ćorluka, Karla Munivrana, Nika Jelavić, Dora Hrsan, Dorija Vreš, Ana Lončarević, Lea Mandić, Helena Jurela, Noa Rubinić, Marlena Kasalo, Iva Tadić, Filip Zmiša, Mona Markin

UČITELJI SURADNICI

Maja Dolenec, Irena Završki, Bosiljka Vrkljan, Đurđica Cencelj, Jelena Cvrlje

LEKTURA

Vesna Čondić i Ivanka Brađašević

LIKOVNO OBLIKOVANJE

Goran Vilić

GRAFIČKO OBLIKOVANJE NASLOVNICE

Orest Graljuk

GRAFIČKO I WEB OBLIKOVANJE

Mladen Ćurić

lipanj, 2014.

Sadržaj

Riječ ravnatelja

DAN ŠKOLE I 30. OBLJETNICA OŠ ANTE KOVAČIĆA,
5. lipnja 2014.

Dragi moji učenici, cijenjeni učitelji i stručni suradnici, poštovani roditelji, uzvanici i kolege, dragi prijatelji, srdačno vas pozdravljam.

Posebno pozdravljam naše umirovljenike, predstavnike Gradskoga ureda za obrazovanje, kulturu i sport, predstavnike Vijeća Gradske četvrti Stenjevec, župnike i kapelane naših župa Špansko i Stenjevec, ravnatelje susjednih škola i dječjih vrtića te predstavnike Doma zdravlja.

Na ovaj svečani dan kad obilježavamo 30. obljetnicu postojanja naše Škole, ponosan sam što je mogu predstaviti kao kuću znanja, školu međunarodne suradnje i sporta. Školu koja promiče ekologiju i zdrav život.

Prepoznatljivost naše Škole i izvan granica Lijepe Naše očituje se i u međunarodnoj suradnji s Hrvatskom osnovnom školom, gimnazijom i dječjim vrtićem i đačkim domom u Budimpešti.

Izgradnja sportske dvorane i dogradnja još četiriju učionica s pratećim sportskim sadržajima, kako vidite, još nije započela. Ponovno obećanje gradonačelnika Milana Bandića, koji je nedavno posjetio našu Školu tijekom akcije Marijini obroci, pobudilo je nadu da će napokon ove godine dogradnja započeti. Ostaje nam samo nadati se!

Unatoč tomu, geslo naše Škole – *Znanje i dobrota, domovini ljepota* – naši učenici dokazuju u svim oblicima svoga rada i djelovanja: od sudjelovanja na brojnim županijskim i državnim natjecanjima (natjecanja Znanost mladima, Lidrano i informatika) preko sportskih uspjeha sve do humanitarnog djelovanja.

Poseban su doživljaj Dani kruha u našoj Školi. Sedam smo puta bili sudionici državnih susreta na Danima zahvalnosti za plodove zemlje.

Ove se godine državni susret Dani zahvalnosti za plodove zemlje nije održao, nažalost, nije bilo financijske potpore.

Ovu jubilarnu školsku godinu, bez sumnje, obilježio je naš humanitarni rad. Kao i svakog Božića, i ove smo godine organizirali božićni sajam na kojem smo, zahvaljujući vama, poštovani roditelji i stanovnici naselja, prikupili vrijednih 20 000,00 kuna koji su znatna potpora našim potrebitim učenicima i Školi.

Posebno smo ponosni na humanitarnu akciju Marijini obroci koju je na prijedlog vjeroučitelja Marka Sladoljeva podržalo Vijeće roditelja na čelu s predsjednicom gđom Petrom Malović. Nadam se da ćemo vrlo brzo prikupiti preostali iznos do 60 000,00 kuna koliko je potrebno za izgradnju školske kuhinje za najsiromašniju djecu Malavija koja će, nama na ponos, nositi ime naše Škole.

Kao i cijela Hrvatska, i naša se Škola uključila u prikupljanje humanitarne pomoći za poplavljene stanovnike Gunje i ostalih mjesta na istoku Slavonije. Zahvaljujem svima koji su se uključili u humanitarnu djelatnost i pozdravljam akciju roditelja za uređenje učionica i interijera Škole.

Posebno zahvaljujem predsjednici Vijeća roditelja gđi Petri Malović i našem vjeroučitelju Marku Sladoljevu i čestitam im na dobrim djelima koje su učinili za našu Školu, Slavoniju i najsiromašnije u svijetu. Molim sve pozvane uzvanike i aktiviste Vijeća roditelja da nam se pridruže na domjenku nakon svečane priredbe.

Ovo je posebna prilika da zahvalim našim poštovanim učiteljima koji su zaslužni za sve uspjehe koje naša Škola postiže, a posebno za plemenitost kojom obavljaju ovaj humani poziv.

Ponosan sam što i ove školske godine, tridesete obljetnice, mogu istaknuti i nagraditi naše najbolje učenike i njihove mentore koji su se plasirali na državna natjecanja i one učenike koji su na županijskim natjecanjima zauzeli do trećeg mjesta.

Prva na popisu je učiteljica Vesna Čondić, mentorica učenicima koji su se plasirali na državno Natjecanje iz hrvatskog jezika:

- Luka Dusper, 8. a – osvojio je 1. mjesto na državnom Natjecanju iz hrvatskog jezika, 9. mjesto na državnom Natjecanju iz engleskog jezika te 10. mjesto na županijskom Natjecanju iz njemačkog jezika.
- Katarina Paulić, 8. a – na državnom Natjecanju iz hrvatskog jezika zauzela je 6. mjesto.

Zahvaljujući ustrajnom radu pod vodstvom učiteljice Maje Dolenec, na državno Natjecanje iz engleskog jezika plasirala su se dvojica naših učenika i s ponosom ističem da i u ovoj kategoriji imamo državnog prvaka:

- Lovro Rabuzin, 8. d – osvojio je 1. mjesto na državnom Natjecanju iz engleskog jezika i 6. mjesto na županijskom natjecanju iz njemačkog jezika.

Već drugu godinu zaredom naša učiteljica matematike Mara Jakovljević na državnom Natjecanju predstavlja našu Školu s učenicom:

- Anom Vajić, 6. a koja je ove godine zauzela izvrsno 3. mjesto u državi.

Čestitam i učitelju Božidaru Nevžali na izvrsnom rezultatu na državnom natjecanju iz geografije:

- Dominik Tomić, 7. c osvojio je visoko 5. mjesto.

Isti učenik, Dominik Tomić, svoju je svestranost dokazao literarnim djelovanjem: svojim literarnim radom *Volim Hrvatsku* osvojio je prvu nagradu Turističke zajednice Grada Zagreba i Školi priskrbio 5.000,00 kuna. Za ovu nagradu, ali i ostale literarne nagrade, zaslužna je njegova mentorica Ivanka Brađašević, voditeljica literarne družine i knjižničarka.

Jozo Hrga, ravnatelj

Ante Kovačić

Književnik u našoj školi

Osobe: **Ante Kovačić,** književnik

Barbara, učenica naše škole

(Pozornica: predvorje OŠ Ante Kovačića svečano uređeno za proslavu, stolci postavljeni za gledatelje. U prostor predviđen za izvođače ulazi književnik…)

Književnik (u nevjerici): O, čujem li to svoje ime…? Tko me to zove?

Barbara (ulazi sa suprotne strane u prostor za izvođače, odlučno): Dragi književniče, mi Vas

zovemo jer danas slavimo Dan svoje škole koja nosi Vaše ime i 30. obljetnicu njezina postojanja! Ostanite s nama barem koji trenutak i sami nas podsjetite na najvažnije događaje vezane uz svojž ivot! Izvolite sjesti… (prinosi mu stolac)

Književnik (umornom kretnjom sjeda na stolac): Rođen sam 6. lipnja1854. u Celinama pokraj Marije Gorice u siromašnoj seljačkoj obitelji. Župnik Tomo Gajdek uočio je moju darovitost te mi je pomogao u školovanju, na čemu sam mu i danas zahvalan.

Nakon pučke škole završavam gimnaziju u Zagrebu te studij prava. Poslije živim s obitelji u Karlovcu i Glini vrlo siromašno, uslijed čega sam i teško obolio…

Barbara: Znamo da ste svestran književnik: pisali ste pjesme, pripovijetke, romane, feljtone, kritike, satirične tekstove… Gdje ste objavili svoje prve radove?

Književnik: Svoje prve radove objavio sam u književnom časopisu Vijenac.

Barbara: Podsjetite nas na svoja najpoznatija djela…

Književnik: Prije svega, to je roman U registraturi s glavnim likom Ivicom Kičmanovićem. Riječ je o darovitu dječaku sa sela koji se školuje u gradu. Moram reći da je njegov život uvelike bio sličan mojem teškom životu, isto tako i njegov završetak.

Prvi roman koji sam napisao bio je Baruničina ljubav, zatim Fiškal, a roman Među žabarima nisam uspio završiti. Tu su još i pripovijetke: Ljubljanska katastrofa, Seoski učitelj, Ladanjska sekta…

Barbara: Iako ste živjeli u 19. stoljeću, u razdoblju realizma, što biste poručili današnjoj generaciji mladih?

Književnik (ustaje sa stolca, poučnim tonom): Uza sve teškoće koje život nosi, ustrajte u nastojanju da svijet učinite boljim i ljepšim! Na tome će vam biti zahvalni neki novi naraštaji…

Barbara: Hvala Vam, dragi književniče, za sva književna djela koja ste nam ostavili, hvala na savjetima i podršci, na svemu što ste za nas učinili!

Izvolite se sada udobno smjestiti i pogledati priredbu Vama u čast!

I.B.

Djetetu kaži

Djetetu najprije kaži
da osmijehom njegovim
tvoj započinje dan…
nauči ga da suzi svakoj,
ma kako teško se činilo,
uvijek ima lijeka!

Ispričaj mu
kako željno, s nestrpljenjem
čeka ga čudesan svijet Božji:
livada, ptica, bistrih voda,
oblaka, kapljica, plavetnog svoda…

Kaži mu
da ne traži sreću
u stvarima blještavim
(samo naivna svraka
u gnijezdo svoje kada dolijeće
dovlači stvari svjetleće!)

da sreće ima
i u potleušicama bijednim
petrolejkama obasjanim,
da ona cvate,
poput cvijeta dragocjena,
i na liticama strmim,
mjestima nepristupačnim
(gdje je najmanje očekujemo)
i da cijena njezina nije mjerljiva
šuškavim papirima!

I kaži
da noge su kratke
u laži, da živeći pošteno,
ne treba brinuti tjeskobno
jer Gospodin odijeva
ljiljane u polju
i za ptice nebeske
uvijek je dovoljno hrane.

Djetetu svakako reci
da osim ljudi dobrohotnih, divnih,
ima i onih opasnih, opakih,
te da po djelima,
a ne po riječima sudi.

Pronađi vremena
i kaži svom dječjem prijatelju,
kćeri, sinu, susjedu, učeniku kaži
da povjerenja u tebe ima:
da draži ti je iskren, s pogreškom,
nego li besprijekoran,
s prijevarom u očima.

Recite djeci
dok provodite s njima dane
da volite ih
takve kakvi već jesu,
da ne tražite od njih
savršenstvo bez mane
jer sveci su sveci,
a djeca – tek su djeca.

I, na kraju, djetetu kaži:
„Ni bogata, ni uspješna, ni slavna
ne tražim te na kraju puta,
već zadovoljna, sretna…
I, unatoč teškoćama, dijete,
znaj da živjeti je divno:
poput cvijeta suncem dozvana,
kišom darovana
postojati treba
jer život – dar je Neba!"

Ivanka Brađašević

Sklad u različitosti

Osvrnemo li se i pogledamo ljude oko sebe, primijetit ćemo da je svatko na neki način drugačiji. Svatko ima neko svoje posebno obilježje po kojemu je jedinstven. Zato i jesmo različiti. *Ali poštujemo li mi tu različitost? Smatramo li da svi jednako vrijedimo? Jesmo li tolerantni?*

Tolerancija je zato i bila tema Vijeća učenika održanog16. listopada 2013. Na poticaj voditeljice Vijeća učenika učiteljice Jelene Cvrlje odlučili smo pristupiti projektu Oboji svijet šarenim bojama tolerancije koju je pokrenuo Forum za slobodu odgoja. Cilj nam je bio shvatiti što je tolerancija i različitost. Biti različit ne mora nužno značiti i biti loša osoba. Kako bismo to bolje predočili svima, a posebice najmlađima, odlučili smo različitost prikazati uz pomoć mandarina. *Kako?*

Na stol smo postavili košaru s naizgled jednakim mandarinama. Zamolili smo 12 učenika da izaberu po jednu mandarinu, pomno ju promotre i vrate u košaru. Izmiješali smo ih i svatko je trebao ponovno uzeti svoju mandarinu. Nekima je to bio težak zadatak, ali većina je prepoznala svoju mandarinu po nekom njezinu obilježju: žuta mrlja, crna pjega, rupica itd. Baš takvi smo i mi ljudi: svatko ima nešto što ga obilježava i čini jedinstvenim.

No što kad počnemo osuđivati druge zbog različitosti, kad započnu predrasude? Biste li vi npr. imali prijatelja Afroamerikanca ili Afroamerikanku?

Predrasude su također bile važna tema pa smo se podijelili u dvije skupine: DA i NE. Postavljajući si pitanja, opredjeljivali smo se za skupine. „Bi li se družio s delikventom? Imao Kineza za susjeda? Povjerio se osobi s invaliditetom?“ bila su neka od pitanja.

Iako je u početku bilo mnogo onih koji se nisu željeli družiti s drugačijima od sebe, nakon rasprave smo došli do zaključka da ljudi drugačiji od nas ne moraju biti loše osobe. Ljepota dolazi iznutra i zato je bitno kakve smo osobe, naše ponašanje i odnos prema drugima. A tolerancija nas uči različitosti.

Posebno treba istaknuti da je učenik 7. c razreda Dominik Tomić napisao rad na temu tolerancije „Šarene boje nade“ koji je proglašen najboljim radom u Hrvatskoj.

Neka i nama to bude poruka da smo svi jednaki: svi smo ljudi i moramo poštovati jedni druge jer tolerancija je sklad u različitosti.

Barbara Tomić, 8. c

Laura Glasnović. 6. e

vježbe na temu tolerancije

Festival tolerancije

Učenici sedmih razreda sudjelovali su na Festivalu tolerancije koji se već godinama održava u Zagrebu. Festival tolerancije posvećen je suvremenom židovskom filmu. To je jedini filmski festival na svijetu koji je svoje djelovanje usmjerio edukaciji mladih, s posebnim naglaskom na prenošenje istine o holokaustu, razvijajući toleranciju, razumijevanje različitosti i pravo svakog pojedinca na život. Na Festivalu je prikazan film Trči, dječače, trči Pepea Danquarta s temom holokausta i tolerancijom iz vremena Drugoga svjetskog rata. Nakon projekcije filma učenicima se obratio naš proslavljeni producent i predstavnik UNHCR-a u Hrvatskoj Branko Lustig: „**Putem Festivala gradimo spomenik toleranciji, educiramo o nužnosti razumijevanja različitog, govorimo o ljubavi i zalažemo se za bolje sutra. Uvjeren sam da će naši posjetitelji prepoznati vrhunsku kvalitetu svih festivalskih programa, pritom puno i naučiti te nam pomoći u promicanju tolerancije.**“

Irena Završki, prof.

Šarene boje nade

U jednoj malenoj zemlji živjelo mnogo vrlina. Ljubav je obitavala u najljepšim ružičnjacima, vjernost je uvijek razgovarala s Bogom, a hrabrost pomagala svakome u nevolji. Dobrota se igrala na cvjetnoj livadi, znatiželja uživala šetajući šumom, a utjeha stanovala u skromnoj kućici. Odlučnost i upornost se penjale na najviše planine, ljepota se skrivala u sjeni jezerca na podnevnom suncu. Jedino je različitost bila nesretna!

Naime, sve ove vrline živjele su u malom predgrađu, zajedno sa siromaštvom, čistoćom i nesebičnošću. Darežljivost i umjerenost uvijek su ih pratile.

Na drugom kraju grada, u luksuznim vilama, raskošnim palačama i neboderima, živjele su pohlepa, sebičnost, škrtost, ludost i podrugljivost. I dok se u predgrađu čula cika radosne djece, osmijeh i igra, u gradu se čulo samo podrugljivo smijanje i zveket novca. Dok je u predgrađu bujalo cvijeće, grmovi, ptice pjevale svoj jutarnji pozdrav suncu – u neboderima se čuo samo glas brokera koji svojim spikerskim tonom izvještava o stanju dionica, užurbanost i novac vladali burzom… čelične konstrukcije i beton izdizale se visoko u zrak prkoseći suncu, buka automobila zaglušila je svaki životni zvuk! Jednostavnost prebivala među djecom i siromasima.

No nije samo to različitost činilo nesretnom. Podrugljivost i sebičnost stvorile su najgoru osobinu – NESNOŠLJIVOST! Zbog nje je ljubav oslijepjela, hrabrost se obeshrabrila, a čistoća uprljala. Upornost je, unatoč svemu, postala lijenost, a znatiželja i znanje pretvoreni su u neznanje. Radost postade žalost, a njezina prijateljica vjernost postade nevjerna. Jedino je različitost ostala. Čak i kad je nada postala beznađe, različitost se nije predavala!

Jednoga dana, dok je svim snagama pokušavala obraniti predgrađe od pohlepe, škrtosti i sebičnosti, na oblaku svih vrlina najednom je doplovila SNOŠLJIVOST! Zaodjevena u šarene boje nade, izvadila je zvjezdicu vrlina i njome obasjala nebo… Svjetlo ljubavi, nade, nesebičnosti i dobrote bilo je toliko jako da se pohlepa pretvorila u kaljužu, škrtost i sebičnost u blato, a netolerancija je upala u jamu koju si je sama iskopala!

Od toga dana različitost je bila sretna. Nije više bilo zveketa lanaca i novca, buke automobila i bušilica, čeličnih konstrukcija i nebodera. Čula se samo graja djece koja su se veselo igrala s radosti, nadom i znatiželjom… A snošljivost? Ona sada spava na svom oblačku, sa zvjezdicom u ruci, obećavajući da će, gdje god zlobna nesnošljivost pokuša zavladati, ona ponovno vratiti prijateljstvo, nadu i ljubav!

Dominik Tomić, 7. c

1. nagrada Foruma za slobodu odgoja, Zagreb, 2013.

Voditeljice Ivanka Brađašević, prof.

i Jelena Cvrlje, prof.

podjela nagrada na priredbi Forum za slobodu odgoja (Dominik Tomić)

Kako vratiti gladnoj djeci osmijeh na lice

http://www.marysmeals.hr/

Koliko god govorili kako se ljudsko društvo tijekom godina poboljšalo, ostvarilo napredak u mnogim područjima, ostalo je mnogo problema s kojima se susrećemo. A jedan je od najvećih i najtežih glad koja najviše pogađa one najugroženije – djecu. Glad svake godine ubije milijune djece onemogućivši njihov rast i ostvarenje njihovih snova, nadanja, želja... Znajući za taj problem, naša škola je u suradnji s međunarodnim pokretom Marijini obroci odlučila sagraditi školsku kuhinju za gladnu djecu.

Najprije, što su to Marijini obroci?

Marijini obroci međunarodni je pokret koji, zahvaljujući volonterima i ljudima koji im pružaju novčanu pomoć, nastoji djeci omogućiti svakodnevni obrok i obrazovanje. Zapravo, Marijini obroci otvaraju školske kuhinje u dijelovima svijeta pogođenima glađu te omogućuju djeci svakodnevni obrok zbog čega ona idu u školu i obrazuju se. Njihova je ideja jednostavna, a troškovi minimalni. Danas Marijini obroci omogućuju svakodnevne obroke za oko 870 000 djece u školama njihove lokalne zajednice diljem Afrike, Azije, Europe, Južne Amerike i Kariba.

Kako se naša škola odlučila pridružiti projektu?

Sve je počelo kad je jedna učenica naše škole donijela DVD o Marijinim obrocima i problemima gladi u svijetu – Child 31. Iako u početku pomalo nezainteresirani, već nakon prve minute filma shvatili smo kako je glad mnogo strašnija nego što smo zamišljali. Svakoga je srce zaboljelo vidjevši kako ta gladna djeca pokušavaju preživjeti. Shvatili smo koliko smo mi zapravo sretni i kako neka djeca moraju naglo odrasti bez djetinjstva i radosti, a mnogi od njih i ne prežive svoje djetinjstvo.

Zato smo odlučili, uz velik poticaj svoga vjeroučitelja Marka Sladoljeva, izgraditi školsku kuhinju i vratiti gladnoj djeci osmijeh na lice. Film nam je pokazao kako ne moramo učiniti mnogo kako bismo učinili veliku stvar. Raznim akcijama u svojoj školi i velikim angažmanom učenika, roditelja i učitelja nastojimo prikupiti potrebni novac za izgradnju jedne školske kuhinje. Polako se približavamo tom cilju koji ćemo sigurno ostvariti jer zajednički možemo učiniti velike stvari. Put možda neće biti lak, ali će krajnji rezultat biti prekrasan osmijeh na licu djece.

I ako pomnije pročitamo riječi Majke Terezije: „Ako ne možete nahraniti stotinu ljudi, nahranite jednoga čovjeka“, shvatit ćemo da svatko od nas može pomoći onima koji trebaju našu pomoć.

Barbara Tomić, 8. d

Veliko proljetno čišćenje

Vijeće roditelja aktivno se uključilo u akciju koju su pokrenuli učenici naše škole s ciljem da u sklopu Marijinih obroka sagradimo školsku kuhinju. ………Kako?…….. Gđa Malević predložila je da se pokrene akcija prodaje doniranih stvari i na taj način pomogne našoj akciji.

pokretači akcije

Svi su se složili i odmah krenuli u pripremu u koju su se uključili mnogi volonteri. Akciju smo nazvali Veliko proljetno čišćenje. Mnogi su naši sugrađani donirali od dječje odjeće i pribora preko odjeće i obuće za odrasle, knjiga, igračaka do kućanskih potrepština. U akciju su se uključili i mediji (24 sata, Večernji list, Katolički radio, Radio Sljeme i HRT) i tako pomogli da naša akcija bude uspješnija.

posjet gradonačelnika Milana Bandića

Prijateljska ruka pomoći

Kad me netko pita za pomoć, rado mu pomognem. Pomažem prijateljima oko zadaće, roditeljima oko spremanja stana, ali volim učiniti nešto dobro i za one koji nisu u mogućnosti odraditi svoje poslove kako su zamislili – za starije osobe.

Žao mi je kada na ulici vidim stariju bakicu koja, umorna i iscrpljena, prelazi pješački prijelaz tegleći „tonu“ kupusa s Trešnjevačkog placa. Sebe zamislim u ulozi superheroja koji, odjeven u svečani izglačani plašt, spašava stare i nemoćne! Možda sam malo odlutao od stvarnosti, no to je u silnoj želji da pomognem.

Skoro svakoga dana putujem u glazbenu školu i često promatram starije ljude koji su, živeći sami, primorani otići u kupnju. Gledam sve to iz tramvaja i zapitkujem sam sebe: „Ako ne možeš priskočiti u pomoć kao Batman ili Superman – što onda možeš?“

Odgovor se krije u sjedalu na kojemu sjedim. Naime, poput sokola motrim tko će ući u tramvaj… kad ono – ulazi nemoćni starac! Naravno, spremno ustajem i starca drhtavih ruku i nogu smjestim na sigurno. Često razmišljam o tome čime bih još mogao pomoći starijima i nemoćnima…

Pomoć drugima ne ispunja samo one kojima pomažemo, nego i nas same čini osjećajnijima i boljima. Između starih i mladih postoji velika povezanost: da nema nas mladih, stariji ljudi ne bi imali oslonac, a da starijih nema, mi mladi ne bismo ni postojali!

Dominik Jelić, 7. c

Mentorica Ivanka Brađašević, prof.

(uradak objavljen u glasilu Royalove zaklade za međugeneracijsku solidarnost)

Škola života

Svake godine učenici trećih i četvrtih razreda naše škole odlaze u Školu u prirodi. U trećem razredu učenici upoznaju Medvednicu. Uz razna predavanja i aktivnosti u Domu Crvenog križa svakodnevno se odlazi u šetnje (do Grafičara, TV tornja na Sljemenu...) ili na sanjkanje. Najzanimljiviji je obilazak rudnika Zrinski i kapelice Majke Božje Sljemenske.

trećaši na Sljemenu

U 4. razredu upoznajemo primorsku Hrvatsku. Dosad su naši učenici boravili u domovima u Dugoj uvali, Crikvenici, Velom Lošinju i Novom Vinodolskom. Svako od tih mjesta na svoj je način čarobno i učenici su u njima uživali. Upoznali su prošlost i posebnosti svakog područja, posjetili znamenitosti koje se itekako pamte (špilja Biserujka, tvrđava Nehaj, Plavi svijet na Lošinju…) i tako uživo vidjela ono o čemu su čitali u udžbenicima.

No Škola u prirodi nije samo učenje i upoznavanje Hrvatske. Ta je škola i mala škola života – odvajanje od roditelja i osamostaljivanje. Tu je i pet dana druženja s prijateljima, boravak na svježem zraku, kupanje u moru ili igra na livadi.

Za učenike je Škola u prirodi neponovljiv doživljaj, a za učiteljice putovanje puno adrenalina i obveza, nakon kojeg se danima spava i prikuplja izgubljena snaga.

Đurđica Cencelj, učiteljica

Iz života škole

posjet gostiju iz Budimpešte, uz prigodni literarno-glazbeni program, svibanj, 2014.

književni susret sa Željkom Horvat-Vukeljom, 11.rujna 2013.

učenici i mentori nagrađeni na državnim natjecanjima na prijamu kod ravnatelja (svibanj, 2014.)

suradnja s Knjižnicom i čitaonicom V. Nazora na Trgu Ivana Kukuljevića (tema susreta: autizam)

MI SMO PRVACI U ENGLESKOM JEZIKU!

Agencija za odgoj i obrazovanje i Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta Republike Hrvatske i ove godine organizirali su Natjecanje iz engleskoga jezika kojemu je cilj jačanje motivacije i popularizacija učenja engleskoga jezika te predstavljanje rezultata rada, znanja, vještina i kompetencija učenika i njihovih mentora.

Državno Natjecanje iz engleskoga jezika u školskoj godini 2013./2014. održano je u Zadru od 22. do 24. travnja 2014. Nakon školskih i županijskih razina 105 najboljih učenika osnovnih i srednjih škola iz svih dijelova Hrvatske našlo se u Pomorskoj školi u Zadru sa željom da pokažu što bolje znanje i postignu što bolji rezultat.

Naši su učenici postigli izvrsne rezultate:

LOVRO RABUZIN (8. d) osvojio je **prvo mjesto** te je proglašen **državnim prvakom**

LUKA DUSPER (8. a) plasirao se na izvrsno **deveto mjesto**.

Velike pohvale Lovri i Luki na postignutim rezultatima i uspjehu. Pokazali su veliki talent, upornost, marljivost, strpljivost, predanost i entuzijazam za učenje engleskog jezika. Njihovo višemjesečno ponavljanje i uvježbavanje gramatičkih cjelina i struktura, vokabulara, pisanje sastavaka te ogroman trud svakako se isplatio.

Maja Dolenec, prof.

Lovro i Luka u Zadru

OBRANILI SMO TITULU DRŽAVNOGA PRVAKA U POZNAVANJU **HRVATSKOGA JEZIKA**

U višegodišnjemu nizu izvrsnih rezultata u poznavanju hrvatskoga jezika naši su učenici i ove školske godine ostvarili zavidne rezultate pod vodstvom mentorice **Vesne Čondić**:

LUKA DUSPER, 8. a – državni prvak
KATARINA PAULIĆ, 8. a – izvrsno **6. mjesto.**

Čestitamo od srca i želimo da im ovaj uspjeh bude poticaj u daljnjemu školovanju!

Katarina i Luka na slapovima Krka

U Gimnaziji A. Vrančića u Šibeniku je od 6. do 9. svibnja 2014. godine održano XIX. državno Natjecanje u poznavanju hrvatskoga jezika na kojemu su se natjecali najbolji poznavatelji materinskoga jezika iz cijele Hrvatske u šest kategorija.
Nakon provedenoga školskog i županijskog natjecanja, na koje se plasiralo devetero učenika 7. i 8. razreda naše škole, zahvaljujući izvrsnomu znanju, uloženomu trudu i razvijenomu jezičnom osjećaju, **Luka Dusper** i **Katarina Paulić** pozvani su na najvišu razinu Natjecanja u poznavanju hrvatskoga jezika u kategoriji 8. razreda. Pod vodstvom svoje učiteljice i mentorice Vesne Čondić Luka i Katarina, ne štedeći svoje vrijeme i ulažući golem trud i interes za proučavanje hrvatskoga jezika, razvijanje jezične komunikacije i pismenosti, i ove su školske godine našu školu svrstali među najbolje u znanju materinskoga jezika: **LUKA DUSPER** za osvojeno **1. mjesto** proglašen je **DRŽAVNIM PRVAKOM**, a **KATARINA PAULIĆ** zauzela je izvrsno **6. mjesto**.

Čestitamo našim osmašima i želimo mnogo uspjeha u nastavku školovanja!

Vesna Čondić, prof.

NAGRADA – PRILIKA ZA UPOZNAVANJE DOMOVINE!

Uz mnoštvo priprema, rada i uloženog truda, nakon osvojenog prvog mjesta na županijskom Natjecanju iz geografije, **DOMINIK TOMIĆ**, **učenik 7. c razreda**, pod vodstvom mentora Božidara Nevžale, prof., plasirao se na državno Natjecanje iz geografije.

Iz Zagreba su 7. svibnja 2014. u podne krenuli prema Zadru. Stigavši, smjestili su se u hotel Donat, puni uzbuđenja zbog sutrašnjeg natjecanja.

Ujutro 8. svibnja sudionici natjecanja pisali su test i praktični rad. Tema Dominikova praktičnog rada bila je Aglomeracije u Ujedinjenom Kraljevstvu. Poslije ručka, dok je povjerenstvo ispravljalo testove, učenici i mentori posjetili su Nin i Zaton. U večernjim satima objavljeni su službeni rezultati: učenik naše škole osvojio je odlično 5. mjesto!

Zadnjega dana uživali su u ljepotama Zadra, da bi poslije ručka krenuli u Zagreb i sretno stigli u večernjim satima.

Čestitamo na zasluženo osvojenom visokom plasmanu i želimo vam još mnoge uspjehe!

Dominik Jelić, 7. c

Drž' se, Dominiče, krećemo put Zadra… po državnu nagradu!

Korak po korak

Već je dugi niz godina naša škola domaćin županijskog Natjecanja iz informatike u kategoriji Razvoj softvera za osnovne i srednje škole. To je mene i Roka Didakovića ponukalo da pokušamo napraviti android aplikaciju Nautilus koja bi bila pomoć pri učenju o nautici i koja bi nas mogla dovesti na korak bliže da se jednoga dana priključimo velikoj zajednici mladih informatičara koji predstavljaju Hrvatsku širom svijeta i postižu izvrsne uspjehe na raznim svjetskim informatičkim natjecanjima.

Svaki sat dodatne nastave iz Informatike bio je proces koji je rastao od formiranja ideje do njezine realizacije. Ideja je bilo mnogo, neke su često bile jako složene, a neke namijenjene čistoj zabavi. Svakim danom s novim idejama bili smo korak bolji, sigurniji i uspješniji. Učitelj Mladen Ćurić, prof., davao nam je pohvale i kritike, upućivao nam lijepu riječ i podržavao nas. Zahvaljujući tome, postigli smo izvrsne rezultate na županijskom i državnom Natjecanju. Osvojili smo 3. mjesto na državnom Natjecanju u razvoju softvera 2013. g. koje se održalo u Primoštenu.

Najvažnije je od svega da smo postali najbolji prijatelji i nikada nećemo dopustiti da vrijeme izbriše naše lijepe uspomene i sjećanja.

Filip Zmiša, 8. c

pripreme u učionici informatike

Klokanov skok

Zadnjih deset godina najuspješnija učenica na natjecanjima iz matematike je Andrijana Brkić. U 7. razredu (šk. godina 2005./2006.) na državnom Natjecanju iz matematike osvojila je prvu nagradu, a u 8. razredu drugu nagradu uz mentorstvo učiteljice Nade Bokulić.

Ove je školske godine (2013./2014.) najuspješnija iz matematike učenica 6. a razreda **ANA VAJIĆ** – na državnom Natjecanju osvojila je treću nagradu (prošle školske godine pohvaljena je na državnom Natjecanju), uz mentorstvo Mare Jakovljević, prof.

Prisjetimo se još nekih učenika koji su osvojili visoki plasman na županijskim natjecanjima te vrlo uspješno predstavljali Školu na državnim natjecanjima: Mislav Kerner, Matea Skypala, Rok Didaković, Lea Gegić, Ivan Tomić, Jana Jelčić, Helena Jurela, Filip Zmiša, Dominik Klečina, Ivana Leto.

Već dugi niz godina u našoj školi vrlo uspješno provodimo međunarodno matematičko natjecanje Klokan bez granica zbog čega dobivamo brojna priznanja. Ove su školske godine natjecanju pristupila 122 učenika.

Barbara Tomić, 8. c

Klokan bez granica, 27. ožujka 2014.

učenica Ana Vajić i mentorica Mara Jakovljević

Zagreb u mojim očima

Nedostaje mi sljemenska žičara... Volio sam u tih dvadesetak minuta vožnje promatrati Medvednicu u svim godišnjim dobima. Ne postoji smeđa, žuta, narančasta ili crvena nijansa koja se nije utkala u listove bogate šume. Kad sjednem na klupčicu podno velebnog televizijskog tornja, osjećam kako mi se oči odmaraju na tim bojama…

U proljeće zelenilo. Osjetim pritisak u glavi od mirisa proljetnica, jutarnje rose i pjeva malih, tek izleglih ptića. Obožavam izlete na Sljeme! Dolje ostavim Zagreb.

Zamišljam subotnje jutro. Jutarnje kavice u lokalnim kafićima. Vrijedne kumice iznijele robu na tržnice. Crvene rotkvice, prvi matovilac. Od pomisli na jagode gutam slinu… sve tako primamljivo! Zagrebački prozori se nešto kasnije otvaraju – svatko sebi daje malo oduška.

Ljeti se grad ispuše. Preseli se na jug, ali i dalje živi. Sve više turista ima priliku upoznati folkornu i kulturnu baštinu Zagreba i Hrvatske.

Histrioni svojim predstavama zadržavaju ljude na Gornjem gradu. Matoš, začetnik hrvatske moderne, i dalje sjedi na klupćici podno Lotršćaka u zagrljaju s turistima, zagonetno se smješkajući… Grički top, vjeran i pouzdan kao i obično, točno u podne podsjeti Zagrepčane da trebaju poravnati svoje satove. Crkva sv. Marka, obasjana suncem, ponosno odašilje hrvatske boje cijelim gradom. I ban Jelačić na svome konju, sa sabljom u ruci, kao da nam i danas brižljivo šalje poruku opstanka: “Budite svoji na svome!”

Zagreb je i grad cvijeća: iz cvjetnjaka pričvršćenih na stupovima ulične rasvjete – slapovi crvenih i ružičastih pelargonija! Zajedno s ponekim gornjogradskim fenjerom koji se pali u suton, Zagrebu daju toliko mi drag starinski ugođaj. A šetnje Zrinjevcem, Bundekom, Jarunom… ma sve mi se sviđa!

Jesen je puna mirisa zrelog voća i povrća. Dolac je mamac za marljive domaćice koje pomno pretražuju najsočnije plodove od kojih spravljaju zimnicu, ali i za umjetničke duše koje, jednostavno, dolaze uživati u bogatstvu boja!

Prhke pahulje zagrebačkom su betonu otkale meki zimski pokrivač. Noću gradske ulice ožive. Noć muzeja… Adventske kućice svojim estetskim (i gurmanskim!) sadržajima nagrađuju Zagrepčane za mukotrpan rad u staroj godini…

Zimski pokrivač poziva na sanjkanje i “Snježnu kraljicu”. Sir i vrhnje uz topli kamin u “Grafièaru”… I opet volim subotu i Medvednicu. I volim grad koji me primorava da, gdje god odem, mislim na njega – volim svoj Zagreb!

Dominik Tomiæ, 7.c

Voditeljica Ivanka Brađašević, prof.

1. nagrada Turističke zajednice Grada Zagreba, 2014.

Vesela užina

U listopadu 2013. godine učenici 3. razreda organizirali su humanitarnu akciju povodom Dana kruha. Za Caritasovu Kuću ljubavi svi su učenici naše škole skupljali brašno, sol, šećer, ulje, slatkiše, pelene, maramice... Akcija je trajala tjedan dana i mnogo smo prikupili i s ljubavlju poslali.

Na kraju akcije naš je razred za sve učenike trećih razreda odigrao igrokaz Vesela užina.

Vjerujem da su svi sa srcem sudjelovali u ovoj akciji i da im se naša predstava svidjela.

Noa Rubinić, 3. a

mali glumci

izložba povodom Dana kruha

Bili smo vlak

Ove godine naš razred smislio je odličnu ideju za maškare. Za lektiru smo čitali Vlak u snijegu pa smo odlučili i za maškare biti takav vlak. Učiteljica Martina je sve roditelje i učenike pozvala na zajedničku radionicu gdje smo izrađivali vagone i lokomotivu. Bili smo marljivi. Izrezivali smo kutije, bojili vagone u zeleno, lijepili vatu i izrađivali prozore. Od kutije, koju smo obojili u crno, napravili smo lokomotivu kojoj smo stavili dimnjak. Naučili smo pjevati i pjesme iz filma: Dobro jutro, Kad se male ruke slože i Juri vlak. Došao je i taj dan. Odjenuli smo staru odjeću, Lana je bila kondukter, a učiteljica ložač. Plesali smo u svojim vagonima, pjevali i smiješili se. Na kraju smo dobili nagradu za najbolju skupnu masku. Jako smo se zabavili i našoj sreći nije bilo kraja.

Marlena Kasalo i Iva Tadić, 3. a

fašnik u školi

Stvoreni za ljubav

U večernjim satima 20. veljače u predvorju naše škole održala se priredba Glas ljubavi povodom Valentinova. Na priredbi je izvedeno osamnaest točaka, glazbenih i recitatorskih.

Prije nego što sam trebala izvesti svoju točku, imala sam laganu tremu. Brinula sam se da ne napravim neki „falš“, tj. da ne otpjevam krive tonove, ali to se, srećom, nije dogodilo. Pjesmu Just give me a reason nisam izvela sama, nego sa svojim prijateljem Ianom Markom Nagyjem koji je bio izvrstan.

Priredba je bila uspješna, a publici se, koliko sam vidjela, jako svidjela. Po mom mišljenju svi koji su na toj priredbi nastupali bili su odlični: i instrumentalisti Marko Fiket, Goran Grubo-rović, Marija Golubić, Karla Bakter, Andrej Šimić, Lana Čeko i pjevači Mare Paleka, Eva Milić, Tomislav Mitrović, Nikolina Olujić, Borna Mohač, Tomislav Reinić, Lorena Pintar i Tomislav Dobrilović te naša gošća Stella Novak. Barbara Tomić i Filip Ločkinjić nadahnuto su kazivali ljubavne stihove, a posebno je zanimljiv bio literarni rad Jelene Dizdar, Kemija ljubavi.

Jako volim nastupati na priredbama, a moje su dvije najveće ljubavi plesanje i pjevanje. Nadam se da ću i sljedeće godine nastupati na priredbama jer mi se svidjelo što su svi tako uzbuđeni jer ne znaju kako će priredba proći, a opet tako raspoloženi i veseli jer se družimo i zabavljamo.

Mona Markin, 5. a

priredba za Valentinovo

Glas ljubavi

Glas ljubavi

Gdje su nadareni ljudi? U OŠ Ante Kovačića! To nam je potvrdila priredba Glas ljubavi koju su povodom Valentinova organizirali naši učitelji Mato Matošević, Sanja Hrelec, Ivanka Brađašević i Marcela Kueković. Nadareni su učenici svirali, pjevali, čitali literarna djela koja su sami napisali i recitirali djela poznatih pisaca. Priredbu su vodili poznati voditeljski par Barbara Tomić i Filip Pločkinjić, učenici 8. c. Na priredbu je došlo mnogo učenika, roditelja i djelatnika da čuju i vide kako smo mi doživjeli ljubav.

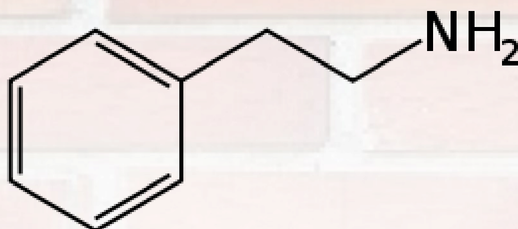
1. Barbara Tomić,Stvoren za ljubav, 1. dio (Z. Sudac)
2. Marko Fiket i Goran Gruborović, violina i glasovir, tema iz filma Titanik
3. Mare Paleka, Read all aboutit (Emeli Sande)
4. DeaVitas, Krivo je more (Divlje jagode), gitara
5. Filip Pločkinjić, Povratak (A. B. Šimić)
6. Tomislav Mitrović, Justthewayyou are (Bruno Mars)
7. Karla Bakter, Mazurka , op. 68, br. 2 (F. Chopin)
8. Nikolina Olujić, Čarobno jutro (Nina Badrić)
9. Jelena Dizdar, Kemija ljubavi
10. Borna Mohač, As long as you love me (J. Bieber)
11. Andrej Šimić, Mali kozji pastirček (H. Thommas), flauta
12. Tomislav Reinić, Granade (Bruno Mars)
13. Barbara Tomić, Misli o ljubavi (P. Coelho)
14. Lana Čeko, Tugovanje (D. Pejačević), glasovir
15. Lorena Pintar i Tomislav Dobrilović, Prava ljubav (L. Jurčević i L. Nižetić)
16. MonaMarkin i IanMarko Nagy, Justgive me a reason (Pink)
17. Stella Novak, Stay (Rihana)
18. Barbara Tomić, Stvoren za ljubav, 2. dio (Z. Sudac)

Eva Malić i Mare Paleka, 6. b

Kemija ljubavi

Umjetnici o njoj pišu pjesme. Neki pak kažu da „ista ta“ dolazi kroz želudac. A znanstvenici? Znanstvenici kažu kako je ONA čista kemija koja u naša tijela poput bolesti ulazi kroz nos (!?) i za sve su krivi feromoni.

Koliko se meni sada čini, ona je teška bolest koja obuzima svaki djelić i moga tijela. A ima tako umiljato ime: Ljubav. Njoj zasad nema lijeka. Ona se potajno skriva u svakom srcu, a kad joj se netko svidi, ona ugrize, ispusti otrov i spasa više nema. Ako se naljuti, ona ostavi trajni ožiljak na srcu koji nikada ne zacijeli… Ako ti misliš da ju nemaš… varaš se! Samo moraš prepoznati tip te bolesti.

Mladenačka ljubav znatiželjna je i neobrazovana. Ona stalno mijenja mjesta ugriza, širi se brzo, ali i liječi se lako. Protiv nje nema cjepiva. Kad ona ostari, rado se sjeti ljudi koje je u svojoj neozbiljnosti i veselju često zarazila.
Ta je ljubav najraširenija!

Nesuđena je ljubav nesretna i neprimijećena. Ona snažno grize, ispušta otrov, ne odustaje, ali za nju mjesta ondje nema. Kad ju On ne prepozna, ona se napije, plače i stalno gleda u ožiljak koji je napravila. Žali što nije dobro procijenila.
Tu ljubav često prebolimo hodajući!

Ljubav bez granica samo je jedna. Ona se nepozvana pojavi iz svoga skloništa... pronađe srodnu dušu. Nije tvrdoglava, ni brzopleta. Nije izbirljiva i zahtjevna jer nema ograničenja. Ona je savjesna i dosljedna, zna svoje dužnosti. Kad ugrize, ne popušta i posebno pazi ako je zahvatila posljednji komadić Njegova srca, onaj neoštećeni.
Ona je vječna i neizlječiva!

Zato je dobro ponekad ispuhati nos.

Jelena Dizdar, 6. a

Mentorica Vesna Čondić, prof.

(uradak zapažen na županijskom, predložen za državni LIDRANO 2014.)

SVI PUTOVI VODE U - ŠKOLSKU KNJIŽNICU!

Prisjetimo se nekih zanimljivosti vezanih uz ustroj i djelovanje naše školske knjižnice!

Prva knjiga katalogizirana je 6. veljače 1985. (Z. Balog: Nevidljiva Iva).

Za vrijeme Domovinskog rata i neposredno poslije njega posebna pozornost posvećena je radu s prognanim i izbjeglim učenicima čiji su literarni radovi objavljeni u školskom listu Španček.

Knjižnica je bila nositelj trogodišnjeg projekta japanske televizije Dvanaestogodišnjaci u svijetu pripremom radova na temu Deset događaja koji su obilježili moj život u obitelji i domovini (uradci učenice Anite Ivković objavljeni u Modroj lasti).

Za dugogodišnju suradnju i gostovanje Hrvatske osnovne škole iz Budimpešte i naše škole, u knjižnici je redovito pripreman bogat program s naglaskom na njegovanje naše kulturne baštine i afirmaciji materinskog jezika.

Kao i u prethodnim, školska knjižnica se i u ovom zadnjem, desetogodišnjem razdoblju, odlikuje raznolikošću i bogatstvom svojih djelatnosti.

Uz stručne poslove vezane uz bibliotečno poslovanje (nabava i stručna obrada građe, posudba), odgojno-obrazovnim radom ostvarivao se odnos prema učeniku kao subjektu nastavnog procesa (izravno sudjelovanje u nastavi, edukacija učenika, rad s Mladim knjižničarima).

Posao knjižničara obuhvaćao je tkđ. kulturnu i javnu djelatnost te suradnju s brojnim ustanovama i tiskom (obilježavanje značajnih nadnevaka i izrada prigodnih panoa, sudjelovanje u kulturnim događanjima i natjecanjima, organizacija kazališnih predstava, izložaba i književnih susreta – od kojih su najupečatljiviji bili sa Željkom Horvat- Vukelja, Božidarom Prosenjakom, Stjepanom Liceom…)

Posebno obilježje neposrednom radu školskog knjižničara s učenicima daje rad s **Literarnom družinom i individualni rad s nadarenim učenicima**. Članovi Literarne družine svake godine postižu zapažene uspjehe i dobitnici su nagrada na brojnim natjecanjima (LiDraNo, Turistička zajednica Grada Zagreba, Dani Side Košutić u Radoboju, Dani Ante Kovačića u Zaprešiću…). Nastavljena je vrlo plodna suradnja s Modrom lastom, upriličena nova – s Malim koncilom, na čijim su stranicama osvanuli brojni radovi naših učenika, od kojih su najaktivniji: **Ivona Zmiša, Magdalena Šimunović, Tihana Gutenkunst-Bikić, Mateja Raguž, Nikolina Ponjavić, Marija Udovičić, Lana Cindrić, Lea Kralj i Antonija Šimović.**

Zadnjoj generaciji sjajnih literata pripadaju učenici: **Mirta Muretić, Mia Korolija, Lucija Miščević, Dominik Tomić, Dominik Jelić, Lana Čeko, Jana Jelčić** (čije nagrađene uratke možete pročitati na stranicama ovog lista!).

Uz osnovni cilj: razvijanje učenikovih interesa i mogućnosti te njegovo osamostaljivanje u korištenju izvora znanja, školski knjižničar nikada nije bio strana, namrgođena osoba pred kojom bi dijete moralo zazirati.

Draga djeco, vaša knjižničarka prije svega nastoji biti prijatelj na kojega se možete osloniti: od posudbe lektire, prikupljanja literature za pisanje projektnih tema – ponekad i do specifičnih osobnih problema i preokupacija. Ona želi vaš duh obasjati vedrinom i optimizmom, vjerom koja uči da postoji izlaz iz svake, pa i najteže situacije i da smo svi dragocjeni u Božjim očima. Nastoji vas usmjeriti na put dobrote i poštenja, jedini pravi put koji može usrećiti vas, obitelj, domovinu…To je ujedno način na koji možete zagrliti cijeli svijet i živjeti zauvijek!

Ivanka Brađašević, prof.

dva naraštaja Literarne družine

O čitanju

1) Nosi stari kaput i kupi novu knjigu! (Austin Phelps)

2) Najbolje su one knjige za koje svatko misli da bi ih mogao sam napisati.

(Blaise Pascal)

3) Nije stvar u tome koliko knjiga košta. Stvar je u tome koliko te košta da ju ne pročitaš. (Jim Rohn)

4) Bojim se čovjeka koji je pročitao samo jednu knjigu. (Toma Akvinski)

5) Ako tri dana ne čitaš knjige, tvoje riječi gube ljepotu. (kineska poslovica)

6) Knjige su naše najtiše i najvjernije prijateljice, najlakše im se približiti, daju najmudrije savjete i najstrpljivije su učiteljice. (Charles W. Eliot)

Papirnato blago

Prebirući to blago od papira
ulazim u neki drugi svijet…
iz kutka svoje sobe, iz izobilja mira.

Već nakon nekoliko pročitanih strana
upoznajem nešto sasvim novo
što pamtit ću mnogih dana.

Zaokuplja me tada svaka riječ,
svaka stranica neistražena mjesta otkriva.
Pogledam na sat… zar toliko prošlo je već?

Čim knjigu zatvorim – magija nestaje
i svijet je opet onaj stari
gdje ništa bez muke ne nastaje.

Srcem doživjeti treba
to papirnato blago:
kada toplinu njegovu osjetimo
čitanje postaje
osvajanje svijeta, utočište drago!

Lana Cindrić

Vjeverica iz Maksimirske šume

Jurnjava na motoru

Biologija i ekologija

Ekoskupini na početku petog razreda pridružile smo se, zbog naše zainteresiranosti za predmet Prirodu, školskoj Ekoskupini kako bismo i mi svojim radom doprinijele zaštiti i očuvanju prirode. Kako bismo i ostalim učenicima ovaj predmet učinili pristupačnijim i interesantnijim, odmah smo krenule s uređivanjem svoje učionice. Na kraju godine, kao nagradu za sav uložen trud, naša nas je učiteljica Vesnica Bošnjak, prof., odvela u posjet Hrvatskom školskom muzeju gdje smo se upoznale s raznim sadržajima koji su korišteni i danas se koriste u hrvatskom školstvu.

U okviru Ekoskupine sudjelovale smo u brojnim aktivnostima. U svibnju 2013. godine u dvorištu naše škole sudjelovale smo u posebnom projektu koji je održan povodom Dana planeta Zemlje kad je organizirana sadnja novih biljaka u školskom dvorištu. S ostalim članovima pomagale smo u organizaciji projekta Zelena čistka. Također smo sudjelovale u obilasku Botaničkog vrta gdje smo naučile koliko su važna istraživanja, uzgoj i zaštita hrvatskih autohtonih biljaka, ali i informiranje i ekološko obrazovanje.

Ova je školska godina počela s malo drugačijim pristupom zbog novog predmeta koji imamo u nastavnom sadržaju – Biologije. Krenule smo na školsku dodatnu skupinu gdje smo se detaljno upoznale s mikroskopiranjem te se na taj način pripremale za natjecanje iz biologije. U prosincu smo zajedno s ostalim zainteresiranim učenicima išle u Novi Vinodolski na seminar iz Prve pomoći, nakon kojeg smo se marljivo pripremale kako bismo mogle sudjelovati i u natjecanju.

Ove godine planiramo sudjelovanje u Noći biologije s kojim ćemo zaključiti svoje aktivnosti ove godine, ali samo nakratko jer nas sljedeće školske godine čeka još mnogo planova i izazova koje pred nas stavlja ta tajanstvena i zanimljiva biologija.

Ana Lončarević, Lea Mandić, Helena Jurela 7. b

Aktivnosti u području biologije i ekologije

Oni koji su u petom i šestom razredu pohađali Ekoskupinu mogli su doživjeti mnogo toga.

Izrađivali smo plakate, uređivali učionicu i pritom učili i zabavljali se s razrednicom. Uživali smo u posjetu Botaničkom vrtu. Znatiželjno smo promatrali razne vrste biljaka: od egzotičnih malih cvjetova, velikih stabala do biljaka mesožderki. . . Posjetili smo i Školski muzej u kojem smo mogli naučiti mnogo o školovanju djece u prošlosti. Na kraju školske godine petog razreda bili smo i na terenskoj nastavi na Jarunu i proučavali različite vrste biljaka.

Prva terenska nastava na Glavicu bila je zabavna jer smo skupljali lišće za svoj herbarij, a u šestom razredu posjetili smo Kraljičin zdenac. I drugi put smo išli na Glavicu, prošle godine u šestom mjesecu. Ta je terenska nastava bila zaista uzbudljiva! Svi smo se dobro zaprljali blatom. Do ulaza u Veternicu pratio nas je hrvatski ovčar. Prošetali smo spiljom Veternicom i naučili o životu šišmiša.

Uređivali smo i školsko dvorište. Posadili smo drveće kontinentalne listopadne šume u petom razredu. Ponovno smo sudjelovali u sadnji u šestom razredu kao i ove školske godine. Naši dečki iz razreda vrijedno zalijevaju posađeno bilje i brinu se o njemu.

Ove školske godine planiramo sudjelovati u Noći biologije 9. svibnja. Tada ćemo posjetiti Prirodoslovno-matematički fakultet i vidjeti mnoge biljke i životinje, a moći ćemo sudjelovati i u radionicama.

Ostaje nam još osmi razred. Nadamo se da ćemo posjetiti još mnoge zanimljive izložbe, sudjelovati u raznim aktivnostima vezanima za ekologiju, ići na terensku nastavu i mnogo, mnogo toga naučiti.

Dora Hrsan i Darija Vreš, 7. d

Vapaj prirode

Bučan je grad: ogroman, pun visokih zgrada koje udaljavaju ljude od zelenih prostranstava, ispresijecan cestama i prugama s kojih se podiže dim, navieštajući propast plavih dvora neba… Gužva, buka, zidovi, sivilo. Gdje je priroda? Gdje je tračak sunca koji obasjava modri ležaj Jadrana? Gdje je bistra kišna kap koja poji žuta polja Slavonije? Gdje je zanosni vjetar koji češlja svilenkaste vlasi lavande s juga Zagore…?

Ne treba vjerovati ljudskoj riječi kako ćemo, satiranjem ljepote, izgraditi za sebe bolji svijet. Pođimo putem srca! Ono će se jedino usuditi reći da je očima milije gledati grbavu Medvednicu ili kraljevski Velebit, negoli kakav shoping centar u kojemu ljudi, kupnjom žrtvujući dragocjene trenutke - prodaju sebe! Nije li ljepše u zoru zagrebačkog jutra osjetiti miris tek pokošenog travnjaka i čuti zanosnu pjesmu raspjevanog slavuja, negoli zaglušan zvuk hladnih strojeva koji grade još jedan, bijedan i jadan, visoki zid? Priroda umire…

U gradu živim i ja. Gradu koji zna za betonsku zgradu, zrak zasićen ispušnim plinovima i umoran uzdah napaćenog radnika. Nisam sigurna da prepoznaje moć vjetra koji njiše zrele grozdove u zagorskom vinogradu niti da zna za zajedništvo kapi s bajkovitih Plitvica, a kamoli da čuje poj raskošnih stabala ubave Istre… Žalosno, ali istinito.

Priroda krije svoje lice gušeći se u gorkim suzama, skriva tajanstveni osmijeh… a sve zbog nas! Umirući, u zakutku još čuva vlat koja želi povjerovati da će se ljudi promijeniti i skupocjene ogrlice zamijeniti kiticom svježe ubranih maslačaka s rascvjetane livade. Da će ljudske oči ipak u proljeće gledati raskoš voda nabujale Save, čuti zov carskog orla s vrha Učke. Priroda živi u nadi da će se čovjek osvijestiti i da će ona, pouzdana prijateljica i dobra, mudra stara učiteljica, ipak dočekati novo jutro!

Magdalena Šimunović

Mentorica Ivanka Brađašević

Natječaj Hrvatske turističke zajednice VOLIM HRVATSKU:

Učimo od prirode, 2011.

1. nagrada Grada Zagreba

1. nagrada Republike Hrvatske

Vizija

Neman onečišćenja, truleži i smoga grabi nezaustavljivo, prostirući za sobom ništavilo i strah… Nitko nije pošteđen: ni čovjek, ni priroda. Kako samo šiba zrele klasove slavonskih ravnica, prodire u najljupkije zagorske šumarke, Velebit mrvi u prah, na Jadranu podiže oluju neslućenih razmjera!

„Je li ovo zaista kraj? Može li nam itko pomoći?“ vapaj je iz milijuna grla Lijepe Naše. „Bože, pomozi!“

Odjednom, nejasni obrisi u komešanju… Skupina se povećava. Kroz sivilo i prašinu sve se jasnije ocrtavaju likovi spasilaca. Uostalom, ne možeš ih vidjeti očima – kroz ovaj mrak možeš ih vidjeti jedino srcem! I gledaš: djeca ti prilaze, dolaze spasiti tebe i prirodu, zaštititi žrtve koje ugrožava razulareno čudovište. Zašto su upravo oni odabrani? Što je tako posebno u njima?

Djeca su srca čista, neokaljana, i zato imaju najveću moć u ovoj opasnoj borbi. Moć sićušne kapljice koja gradi moćni ocean, tka sjajnu dugu! Svatko će očistiti jedan puteljak, posaditi jedan cvijet… Čuješ li ih sada? Smiju se! Svojim smijehom obeshrabruju i tjeraju nakazu. Polja ponovno odišu životom koji se u njima rađa. Poslije toliko tmurnih, maglovitih dana, sunce ponovno dopire do njih i miluje ih svojim zlatom. Smijeh odzvanja sve to dalje, kroz šume. Osjećaš li ponovno taj čisti, svježi, kristalni zrak kojega ti šuma daruje?

„Planina je uskrsnula!“ uskliknula je nekolicina djece. Uistinu, planina zablista kao osmijesi na licima malih spasilaca, heroja svoje domovine.

Neman se iznad Jadrana sabire u zgusnutu, sabijenu masu, sverazorni tornado. Približava se obali. No djeca ne posustaju u nastojanjima da zaštite ljepote krajolika. Ne prestaje njihovo zalaganje i zvonki smijeh: kao da im je smiješno to poigravanje s čudovištem koje ih drži malenima i nemoćnima, ne uviđajući kolika snaga i ljubav su njihovi pokretači! Evo, drže se za ručice okružujući čudovište… I gle, smiju se gromoglasno, kao nikada do sada, sva djeca Hrvatske ujedinjena u smijehu, radosti i nadi da će spasiti svoju zemlju od pogibli.

Odjednom, neman se propne u zrak proizvevši eksploziju. Na zemlju se u tome trenu prospu pahuljice nevjerojatnog sjaja… Ne vidiš ih? Opet ne gledaš srcem, zar ne…?

Miris šume, sjaj klasa, toplina mora pozivaju tvoje čisto srce da im priđeš. Pa priđi, udahni taj ljekoviti zrak! Ispuni se svježinom – neka ti dopre do srca… Dotakni klas, ispuni se njegovim sjajem – neka ti dopre do srca! Otkrij tajnu morskih dubina – neka ona prožme cijelo tvoje biće, neka ti dopre do srca!

Jesi li to konačno učinio? Dođi onda, primi dijete za ruku, razveseli se cvijetu, zamoli Nebo za blagoslov i sreću!

Jer čisto je sada srce i čist je sada dom.

Mirta Muretić

Mentorica Ivanka Brađašević, prof.

(2. nagrada Turističke zajednice Grada Zagreba, 2012.)

ODBOJKA: ZDRAV DUH U ZDRAVOM TIJELU!

Vjerovali ili ne, danas se odbojkom, bilo profesionalno – bilo amaterski, bavi više od milijun i pol ljudi na svijetu! Ja sam jedna od njih.

Činjenica je da je odbojka zanimljiv, brz, dinamičan, ali i nenasilan te „gledljiv" sport. Kad tomu pridodamo da se njome najuspješnije bave neke od najmnogoljudnijih nacija svijeta, raširenost i omiljenost odbojke ne treba nas čuditi.

Cilj je igre, poštujući propisana pravila, prebaciti loptu preko mreže na način da ju protivnik ne uspije održati u zraku ni vratiti preko mreže. Svaka momčad sastoji se od šest igrača.

Tim atraktivnim sportom počela sam se baviti prije pet godina u svojoj školi gdje se održavao rekreativni program Vikendom u sportske dvorane koji je poticao mnoge učenike na bavljenje sportom. U početku je to bilo samo iz zabave i želje za upoznavanjem nekog novog, zabavnog sporta. Kako je vrijeme prolazilo, sve sam se više zaljubljivala u odbojku… Tako sam, na početku četvrtog razreda, postala članica odbojkaškog kluba. Nakon nastave odlazila sam s prijateljicama na trening uzbuđeno očekujući kakve će nam nove vježbe trenerica Stojanka Licul, naša profesorica, zadati, a vraćala se kući ispunjena nekim potpuno novim osjećajima, ali i umorna. Iako mi nije bilo uvijek lako nakon napornog dana odlaziti na trening i trčati za loptom, svaki bih se put prisilila otići jer sam znala da mi poslije neće biti žao.

Kako sam odrastala, intenzitet se treninge povećavao, a ja sam postajala sve bolja, upoznala sam mnogo ljudi i naučila nove stvari o životu – sve to zahvaljujući odbojci. Mojoj ljubavi prema ovom divnom sportu pridonijela je i činjenica da je u njoj, prije svega, potreban timski rad. Kad dolazim na treninge tužna i bezvoljna, moje suigračice me odmah razvedre, uz njih sve bude bolje. Drago mi je da nisam, kao brojna današnja djeca, odabrala neprestano sjedenje pred računalom, nego se umjesto toga bavim nečim zabavnijim i zdravijim!

Katarina Paulić, 8. a

Poludnevni boravak

U našoj školi već više od šest godina djeluje i radi grupa Poludnevnog boravka (PB) u kojoj se provodi produženi stručni postupak (PSP). Nositelj je programa Dom za odgoj djece i mladeži Zagreb koji u školu šalje svog stručnog djelatnika za rad s učenicima koje je predložila pedagoška služba, a koji imaju određenih poteškoća u socijalnoj prilagodbi i učenju.

Dom za odgoj djece i mladeži Zagreb sa sjedištem u Dugavama, Ulica S. Mateja 70 a, djeluje od 1982. g. Djelatnost je Doma pružanje usluga socijalne skrbi izvan vlastite obitelji za zadovoljavanje socijalno--zaštitnih potreba djece i mladeži koja iskazuju poremećaj u ponašanju. Dom pruža usluge cjelodnevnog ili poludnevnog boravka te stalnog, tjednog ili privremenog smještaja, što ovisi o vrsti tretmana.

Sadržaj programa PB-a

Aktivnosti i sadržaji programa ove ustrojbene jedinice provode se u okviru osnovnih škola na području Grada Zagreba i Zagrebačke županije. Stručnjaci provode neposredni sociopedagoški rad s djecom koja su uključena u redovni program osonovnoškolskog obrazovanja, a zapažena su u školskoj sredini po očitovanim rizičnim karakteristikama ponašanja i teškoćama u socijalnoj integraciji te školskom neuspjehu.

Program PSP-a pri osnovnim školama ima karakter sekundarne prevencije. Tretman se provodi na mjestu očitovanja teškoća socijalne prilagodbe, što predstavlja ranu intervenciju u slučajevima rizičnog ponašanja. Taj je tretman organiziran u 21 osnovnoj školi. Uključeno je oko 370 korisnika. Glavni je cilj pomoći djeci u ostvarivanju uspjeha te snalaženju u školskom, vršnjačkom i obiteljskom okruženju.

Sadržaji i aktivnosti programa provode se preko 25 godina u osnovnim školama.

Korisnicima ovog programa osigurava se poludnevni boravak u školi u trajanju od pet sati svaki radni dan (prije ili nakon nastave, ovisno o turnusu), dva obroka, a naši stručnjaci provode neposredni rad s djecom uključenom u redovne programa osnovnoškolskog obrazovanja. Tijekom vikenda organiziraju se grupni odlasci u kino, kazalište, muzeje, klizanje i sl.

Program se ostvaruje u grupnom i individualnom radu, u različitim grupnim aktivnostima, suradnjom s djelatnicima škole, centrom za socijalnu skrb i drugim stručnim službama te savjetodavnim radom s roditeljima.

Učenici se uključuju na inicijativu stručnog suradnika škole, nastavnika ili roditelja, a u školama u kojima PB postoji dugi niz godina, često i djeca sama zatraže pomoć.

Odluku o uključivanju donosi stručni tim u sastavu: odgojitelj, socijalni radnik nadležnog ureda CZSS-a te stručni djelatnici pedagoške službe škole. Predviđeno je trajanje tretmana dvije školske godine u kojima se nastoji:

– pomoći u učenju
– razvijati socijalne vještine
– razviti radne navike
– učiti nenasilnom rješavanju sukoba
– stjecati povjerenje u sebe i druge
– organizirati slobodne aktivnosti i razvijati kulturne navike
– savjetovati roditelje.

Od otvaranja grupe prije šest godina do ove školske godine kroz grupu PB-a je u našoj školi prošlo 39 učenika. Neki od njih već su srednjoškolci koji katkad navrate u „svoju grupu“ porazgovarati s njezinim novim članovima ili samo pozdraviti svoju odgojiteljicu.

Nedostatak je što grupa radi samo u jednoj smjeni, pa su ove školske godine uključeni učenici petih i sedmih razreda. U idućim godinama planira se otvaranje grupe i u drugoj smjeni, što je uvjetovano slanjem još jednog odgojitelja iz ustanove i većim prostorom u školi.

Bosiljka Vrkljan, soc. radnik

Radionica ručnoga rada

Ponekad ne znamo kako provesti slobodno vrijeme pa ga uludo trošimo dosađujući se, gledajući uvijek iste emisije na TV-u ili sate provodimo na računalu igrajući igrice. Možemo li bolje? Da možemo, pokazale su nam učenice trećih i četvrtih razreda s kojima smo razgovarale u učionici na prvome katu.

Kako se zove vaša skupina?

Leonarda: Radionica ručnoga rada.

Što radite?

Tia: U Radionici učimo osnove šivanja u prvom polugodištu, a u drugome polugodištu izrađujemo torbe za papuče. Uporne, koje ostanu i drugu godinu, rade vez.

Tko pohađa ovu skupinu?

Ivana: Mi, učenice trećih i četvrtih razreda. Prve godine postojanja u skupinu su se prijavili i neki dečki koji su brzo odustali. Nama to nije smetalo.

Koliko vas ima u skupini?

Leonarda: Ima nas 12, ali nas osam dolazimo najčešće.

Je li vam zabavno baviti se ručnim radom?

Sve: Da, jako!!!

Zašto volite dolaziti u skupinu?

Tia: Zato što su mi baka i mama znale šivati pa i ja želim naučiti.

Leonarda: Umiruje me, zabavno mi je i družimo se.

Anela: Opušta me, družimo se… Možda u budućnosti budem dizajnerica.

Ivana: Mama mi je krojačica, a mogu pronaći i nove prijateljice.

Mirna: Zabavno mi je, a i naučim nešto novo.

Marta: Mama mi je šivala haljine za Barbike pa sam i ja to htjela naučiti. Od početka školske godine radim vrlo zahtjevan vez na svojoj torbi za papuče.

Tko vodi ovu skupinu?

Mirna: Defektologinja Sanja Čulina.

Gđo Čulina, koliko dugo postoji ova skupina?

Sanja Čulina: Radionica ručnoga rada djeluje već pet godina.

Zašto ste se odlučili pokrenuti ovu Radionicu?

Sanja Čulina: Zato što većina učenika provodi svoje slobodno vrijeme pred ekranima, a ja sam ih htjela naučiti neku korisnu vještinu za budućnost i pomoći im u mogućem odabiru budućega zanimanja (modni dizajner, krojač…).

Volite li raditi s ovim djevojčicama?

Sanja Čulina: Izuzetno me raduje jer pokazuju veliko zanimanje za šivanje.

Defektologinju i djevojčice ostavile smo da nastave sa šivanjem i vezenjem, a mi smo otišle razmišljajući da bi bilo zabavno pridružiti im se.

Mare Paleka i Eva Milić, 6. b

Pen friend

TEXAS CHRISTIAN SCHOOL

'Let your light so shine before men, that they may see your good works, and glorify your Father which is in Heaven.'   Matthew 5:16

Ove su školske godine učenici 7. a i 7. b razreda OŠ Ante Kovačića ostvarili kontakt dopisujući se s učenicima osnovne škole iz Houstona u Texasu (Sjedinjene Američke Države). „Texas Christian School“ škola je koja objedinjuje vrtić, osnovnu školu i srednju školu. Učenici naše škole započeli su projekt „Pen Friend“ dopisujući se s učenicima petih razreda Teksaške kršćanske škole. Razmjenjivanjem pisama učenici su mnogo doznali o načinu života u Sjedinjenim Američkim Državama i o njihovu načinu školovanja. Isto tako dopisujući se, učenici vježbaju pismeno izražavanje na engleskom jeziku te upoznaju kulture drugih dijelova svijeta. Nadaju se da će i sljedeće godine uspjeti nastaviti ovaj projekt kojim mogu steći prijatelja za cijeli svoj život.

Helena Jurela

Ana Lončarević

Lea Mandić, 7. b

Zavičaj

Zavičaj! Riječ od koje ti srce zatitra i na čiji spomen ovlaži ti se oko. Duboko te dira svaki izgovoreni glas: izmami sjećanje na dom, draga lica i doživljaje, poznati krajolik…

Za mene je zavičaj mjesto koje se nalazi između brda i planina, gdje iza obronaka vidim sunce u buđenju, gledam njegov odlazak na počinak u sutonu. Moj zavičaj je tamo gdje teku rijeke bistre, gdje se jezera zrcale na suncu, gdje su ponori, u legendama opjevani. Tamo su pašnjaci zeleni, doline prepune biljaka mirisnih. Životinje su tamo poštovane, cijenjene. U mojem domu zime zimuju, a ljeta gostuju.

Moj zavičaj je kraj iz kojega potječu najbolji vojnici, junaci koji su domovinu oduvijek zdušno branili. Oj ti vilo, vilo Velebita, ti našega roda diko…!

Danju, mahovina će ti pružiti svoj meki hlad, ptice će ti ponuditi svoj zanosni pjev i vjetrić ti donijeti blago osvježenje. Noću, zvijezda ima toliko da ih izbrojiti ne možeš… Zrikavci će te počastiti ugodnom melodijom svoga zrikanja, a pun mjesec osvjetljavat će ti put.

To je mjesto gdje se osjećam sigurno, lijepo i spokojno, mjesto zbog kojega je uvijek oko srca toplo. Za mene raj na zemlji – moja Lika!

Poslije dugog izbivanja, evo me ponovno tu. Osjetim dah prirode koja me odmah umiri. Kao vjetar što rastjera oblake pred suncem, zuj zlaćanih pčela odagna sve moje brige. Naslonjena na hrapavo deblo hrasta, obasjana slapom svjetlosti koji se prosipa iz krošnje – kao nekada, pletem vjenčiće od mirisnih tratinčica za svoju sestru i njezine prijateljice čiji žamor odzvanja dolinom…

Uvečer, kada se zgusnuo mrak, pojavile se blještave krijesnice. Pozivale me na igru, poučavajući da nikada ne zaboravim njihov sjaj… da nikada u potpunosti ne odrastem, da ostanem dijete koje u svijetu odraslih svojom bezazlenošću barem nekome osvjetljava put.

Znam, svatko nosi u srcu svoju oazu spokoja i mira, mjesto povjerenja, djelić hrvatske domovine za koji se spreman zakleti da je baš on najljepši na svijetu.

Lucija Miščević

Voditeljica Ivanka Brađašević, prof.

(Posebno priznanje Hrvatske turističke zajednice 2013.)

Tko će Vukovar iznijeti iz mraka ?

U Vukovar su 28. listopada 2013. g. išli učenici osmih razreda da bi obilježili 22. obljetnicu pada Vukovara.

Prvo smo, ulazeći u Vukovar, zastali na Trpinjskoj cesti gdje je u vrijeme Domovinskoga rata bilo groblje tenkova koje su branitelji zaustavili da ne uđu u grad. Danas je na tom mjestu jedan tenk na koji smo se popeli i slikali za uspomenu. Nakon Trpinjske ceste posjetili smo vukovarsku bolnicu u kojoj smo se upoznali sa životom civila, ranjenika, bolesnika tijekom zadnjih dana prije pada Vukovara. Prošli smo kroz sklonište gdje su bili smješteni gotovo svi stanovnici Vukovara. U skloništu smo vidjeli krevete i lutke koje su prikazivale ljude i dočarale nam kako je sklonište izgledalo tijekom opsade. Sve što smo vidjeli, duboko nas je potreslo. Nastavili smo put kojim su prošli svi stanovnici vukovarske bolnice i stigli do Memorijalnog spomen-doma Ovčara. To je zapravo hangar u koji su bili smješteni ljudi iz bolnice, mučeni i na kraju ubijeni. Danas je to mjesto sjećanja na sve ubijene i nestale. Unutra je potpuna tama, a u sredini spirala po kojoj neprestano prolaze imena svih žrtava. Vrata su uvijek otvorena i ne mogu se zatvoriti kako se nikada ne bi ponovili takvi zločini. Izašavši van, krenuli smo prema mjestu gdje su ljudi strijeljani i bačeni u jamu kako zločin nitko ne bi primijetio. Na tom mjestu nas je dočekao spomenik Golubice slomljenih krila. Poslušali smo tekst Siniše Glavaševića, vukovarskog ratnog izvjestitelja. I sada čujem njegove riječi: ,,Tko će mi ga čuvati dok mene ne bude, dok se budem tražio po smetlištima ljudskih duša, dok budem onako sam bez sebe glavinjao, ranjiv i umoran, u vrućici, dok moje oči budu rasle pred osobnim porazom? Tko će čuvati moj grad, moje prijatelje, tko će Vukovar iznijeti iz mraka?" Palili smo svijeće na Ovčari i na Memorijalnom groblju pokraj Zračnoga križa gdje su pokopani hrvatski vukovarski branitelji. Groblje je veliko i prepuno bijelih križeva koji predstavljaju žrtve rata. S groblja smo se vozili prema gradu, vidjeli vodotoranj i franjevački samostan i crkvu sv. Filipa i Jakova. Grad se otvarao pred nama, a mi smo ušli u njega znatiželjno promatrajući ulice, trgove, Dunav, Vuku… Vidjeli smo da rane grada polako zacjeljuju i nadam se da možemo Siniši Glavaševiću odgovoriti: „Mi!"“

Nika Jelavić, 8. c

Vukovar – grad heroja

Prije nešto više od četiri godine s tatom sam šetao gradom. Bila je večer i prolazili smo jednom podužom širokom zagrebačkom ulicom. Iako je Dan sjećanja na naše pokojne već prošao, uz rub ceste gorjelo je mnoštvo upaljenih svijeća. Tata me zapitao znam li kojom ulicom prolazimo. Nisam bio siguran, ali uskoro sam vidio natpis Ulica grada Vukovara. Kimnuo je glavom i pitao znam li gdje je Vukovar. Tada sam samo znao da je Vukovar na istoku Hrvatske i da je tamo bio Domovinski rat. Započevši svoje kazivanje, tata me upozorio da nikada ne smijemo zaboraviti ono što se zbilo u Vukovaru…

Svaka prethodna generacija čeznula je živjeti u slobodnoj i samostalnoj Hrvatskoj. Nikako si nisam mogao predočiti niti shvatiti da su mnogi bili u zatvoru i nisu mogli Božić proslaviti sa svojom obitelji. Kada se, konačno, većina Hrvata izjasnila da žele neovisnu Hrvatsku, bilo je onih kojima se to nije svidjelo. Nažalost, upravo su oni imali na raspolaganju sva moderna oružja.

U Vukovaru su živjeli dobri ljudi i oni su se prvi našli na udaru. Za razliku od agresora, ti mirni ljudi nisu imali puno oružja, ali su imali puno više: hrabrost, ponos i ljubav prema domovini. Iako je izgledalo nemoguće, odlučili su pod svaku cijenu obraniti svoj grad. Braneći ga, branili su i obranili Hrvatsku! Svojom hrabrošću zadivili su sve kojima je bilo stalo do slobode Hrvatske, ali i čitav svijet...

…Ljudi su bježali u podrume da se sklone od granata i bombi. U bolnici su se, tik uz umiruće ranjenike, rađala djeca. Bitka je trajala skoro tri mjeseca, kada je Vukovar pao u ruke onima koji su rušili i uništavali. Preživjeli su bili protjerani i morali su napustiti svoj rodni grad. Nažalost, tom prilikom mnogi su ubijeni, a među njima i mnogi ranjenici. Dok mi je tata sve to pričao, sjetio sam se slika s televizije na kojima su bile kolone uplakanih ljudi koji su napuštali razrušeni grad Vukovar.

Već smo odavno skrenuli u druge ulice, a iza nas su ostale izgarati svijeće – kao što su hrabri branitelji Vukovara izgarali za našu slobodu. Danas žalimo za svim izgubljenim životima, ali smo ponosni na njih pamteći ih kao hrabre heroje grada Vukovara!

Šimun Krmek

Voditeljice Ivanka Brađašević i Marina Šarušić

Učenički radovi

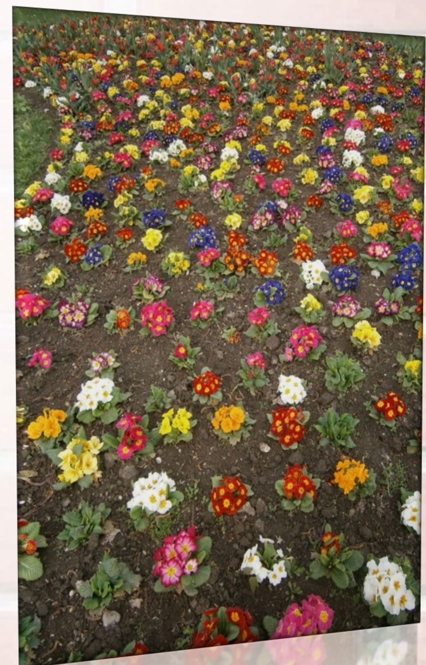
Kad moja majka govori

Kad moja majka govori,
sunce jače zablista,
trava se još više zazeleni,
cvjetovi postaju šareni…

Kad moja majka govori,
lice mi se u osmijeh pretvori!

Klara Tomić, 3. c
Voditeljica Ruža Radišić

Maslačci

Maslačci su žute boje,
ali im najljepše krinoline stoje!

Vedrim nebom veselo lete
razdragani kao malo dijete…
U balončićima putuju svijetom,
upoznaju se sa svakim cvijetom.

U proljeće sa svake livade
počinje padobransko utrkivanje!
Tisuće balona zrakom lete,
na igru pozivaju svako dijete.
Utrke traju proljeće cijelo –
veseli su i grad i selo.

Kada se mali padobranci sjete,
na bilo koju livadu slete
pa se ponovno dižu u zrak…
Ti prozračni srebrni balončići
donose radost u svaki kutak!

Patricija Piškorić, 3. c

Sretno dijete

Prekrasan osmijeh,
živahne oči -
sretno se dijete odmah uoči!

Ema Pintar, 3. c
Voditeljica Ruža Radišić
(nagrada na Danima Ante Kovačića u Zaprešiću 2014.)

Putovala bih

Putovala bih
na kraj svijeta
dok me vozi raketa…

da postanem prijateljica
s izvanzemaljcem,
da mi postane znancem!

Kao junak da mahnem
kada zvijezde dotaknem
i šapnem:
Sjajte nam, sjajte
i svjetlost nam dajte!

Kada upoznajem novi svijet,
moje tijelo osjeća let.
Stopim se sa spoznajom
da više nisam na svijetu
nego u divnom letu!

Mara Lešić, 2. a

Učiteljice Ankica Pezer i Marijana Rubilović

Pjesme 3.a

PROLJEĆE

Vratile su se lastavice s juga
došle su s puta duga.
Na dimnjaku rode gnijezda prave
da budu udoban dom za ptiće male.
Na vedrome nebu sunce sja
da livada cvjetna postane sva.

Matija Čule

Napokon je prošla zima,
trajala je mjesecima.
Voćke su propupale,
pčele se probudile,
visibaba glavu pruži,
dani su sve duži.

Mihovil Zovko

Stiglo je proljeće,
a zrak miriši na cvijeće.
Veseo potok žubori
u proljetnoj zori.
Medvjedi žele još spavati
i zimske snove sanjati,
proljeće im ne da,
vrijeme je za traženje meda.

Adrian Mlinarević

LJUBAV

Ljubav je divna,
ljubav je cvijet,
ljubav je moj cijeli svijet.
O ljubavi maštaš,
o ljubavi sanjaš,
svojoj ljubavi srce poklanjaš.
Kada te vidim sretna sam ja,
i sunce odmah ljepše mi sja.

Marija Sanja Škorić

IZLET

Na izletu sam bila,
puno vode pila.
Jaglac žut
stao nam na put.
Visibabe nisam brala
jer mi mama nije dala.
Prirodu volimo
te vas molimo:
Ne berite cvijeće,
čuvajte drveće!

Lena Galov

BUĐENJE

Ptičice pjevaju,
kukci još zijevaju,
grančice pupaju
zelene boje nastupaju.
Konačno sunčana jutra,
proljeće počinje već sutra.

Dora Babić

PROLJETNA KIŠA SMOČILA JE MIŠA

Tup-tup, tap-tap
pada kiša kap po kap.
Uhvatila proljetna kiša
bez kišobrana malog miša.
Bježi miš u svoju rupu
da ne smoči robu skupu.
Nahladila proljetna kiša
našeg malog miša,
već osjeća bol u uhu
skuhat će si proljetnu juhu.

Dora Babić

Situacija s nastave

9.

Piše i crta Tena Butorac 7.e

Putovanja generacije 2010./2014.

Najprije smo otputovali u Varaždinske Toplice i Sveti Martin na Muri kada smo bili mali petašići.

Kako smo rasli, tako su i naša putovanja postajala sve udaljenija i duža. Pa smo se otisnuli na Krk gdje nas je dočekala kiša, a na povratku i snijeg.

Kad smo bili sedmi razred, otputovali smo u Smiljan, Zadar i Nin.

Najviše smo se naputovali kao osmaši. Najprije smo išli na višednevnu terensku nastavu na Cres i Lošinj.

U listopadu smo posjetili Vukovar kako bismo se upoznali s gradom herojem.

Na kraju smo prošetali Istrom i okupali se u Opatiji.

8.d

Zahvala

Poštovani gospodine ravnatelju, pedagogice, profesori, knjižničarko

i ostali djelatnici Osnovne škole Ante Kovačića,

već 18. godina družim se s vama, a moje četvrto dijete uspješno završava osmi razred i time osnovnoškolsko obrazovanje. Osjećam potrebu zahvaliti vam na svemu što ste mojoj djeci pružili od trenutka kad su sjeli prvi put u klupe pa sve do zadnje ocjene u učeničkoj knjižici. Sve ste im vrijeme bili siguran izvor znanja, čvrsta podrška i velika sigurnost. Imali ste strpljenja i razumijevanja prema njima te se zato nisu osjećali kao jedan u nizu brojeva u imeniku, već kao osobe vrijedne pažnje. Želim zahvaliti na dobroti koju ste iskazivali prema njima i načinu na koji ste ih odgajali, gdje mi roditelji nismo mogli. Plodovi vašeg rada tijekom svih godina vidljivi su još danas. Svaki susret s vama bio je pun razumijevanja, razmjena mišljenja, savjeta i ohrabrenja. Suradnjom se jedino i mogu ostvariti pravi rezultati. Nije lako ostati uvijek uspravan, a posebno je teško nositi veliku odgovornost za svu djecu koja su vam dana, ali vi ste uvijek znali naći način kako napraviti ono najbolje. Mi roditelji često znamo zakazati, ali ste vi bili tu kad je trebalo pohvaliti što je dobro napravljeno i ispraviti loše. Vi ste im znali reći pravu riječ, bila to opomena ili pohvala. Vjerujem da to sve ne biste mogli da niste puni ljubavi prema svome zvanju i djeci. Posebno su me veselile zanimljivo i kreativno osmišljene priredbe ispunjene ljubavlju.

Zbog svega što sam kao majka četvero djece prošla i zbog svih uspomena na vas koje danas nosim, želim vam još jednom zahvaliti na svemu. Nastavite i dalje tražiti i voljeti ono dobro u djeci. Neka nam rastu u mudrosti, znanju, dobroti i ljubavi, okruženi razumijevanjem i toplinom te susretljivom okolinom kakva i jest u vašoj i našoj osnovnoj školi. Ostanite dobri učitelji, a još bolji odgojitelji.

Lijepo je što postojite.

Ana Bošković

